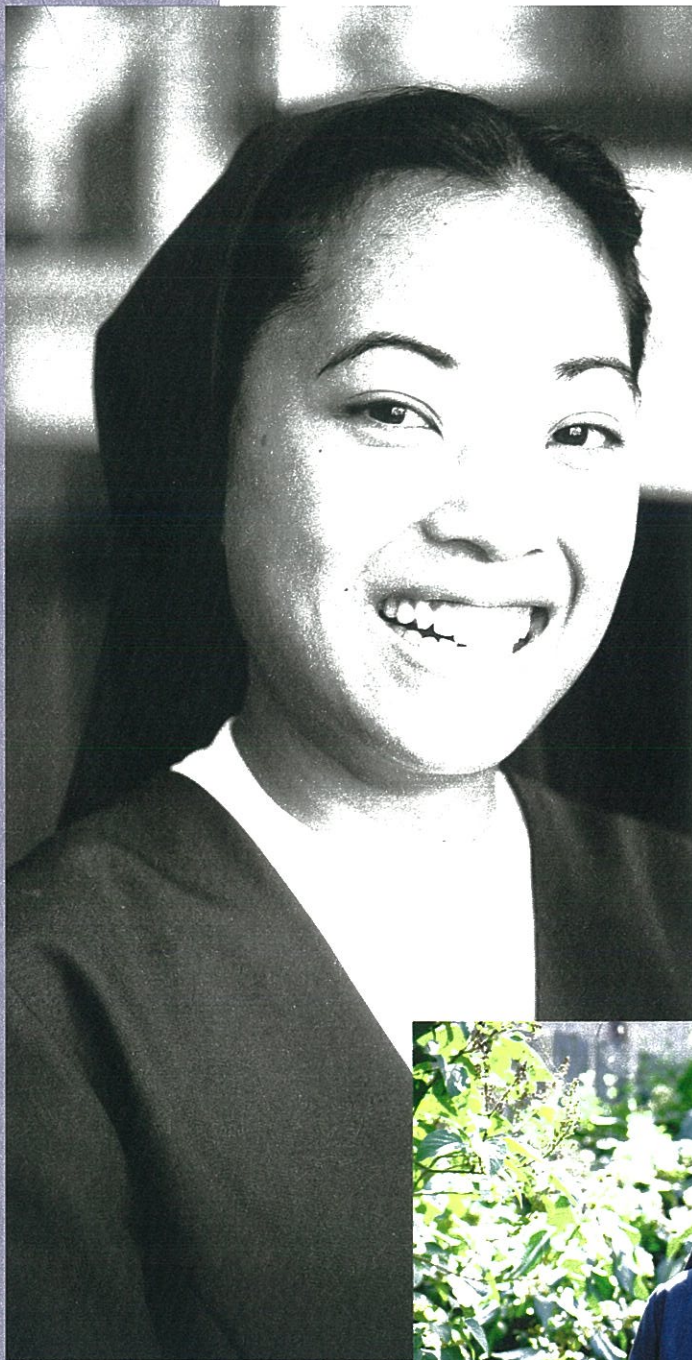

LONNEKE KOOS VOOR HET KLOOSTERLEVEN

“Diep van
binnen voelde
ik dat dit mijn
roeping was”

Lonneke Dijkshoorn (31) besloot na lang twijfelen om het klooster in te gaan. Ze is sinds twee jaar een 'Dochter der Liefde' en heet zuster Maria Magdalena. "Je moet jezelf veel onzeggen om dit leven te leiden."

*Interview: Marjolein van Regt
Fotografie: Bernice van Wissen*

“Als klein meisje wilde ik al non worden. Ik was acht of negen jaar toen ik op vakantie in Frankrijk een non zag lopen. Meteen zei ik tegen mijn moeder: ‘Dat word ik ook’. Geen idee waar dat vandaan kwam, ik wist niet eens goed wat een non was. Maar ze had iets wat mij enorm raakte, ze straalde rust en liefde uit. Dat wilde ik ook.”

Niet logisch

“Dat ik het klooster in zou gaan, was helemaal niet logisch. Ik kom uit een gereformeerd gezin, weliswaar niet erg actief belijdend, maar toch. Thuis werd er weinig over geloof of spiritualiteit gepraat. Ikzelf dacht er wel over na, was zoekende. Al wist ik nog niet waarnaar ik op zoek was, het voorval met de non was ik helemaal vergeten. Op de middelbare school kon ik mijn plek niet vinden en werd ik gepest, omdat ik ‘anders’ was. Ik was met heel andere dingen bezig dan mijn klasgenoten. In Amsterdam voelde ik me wel thuis. Ik ging er na mijn opleiding werken als secretaresse bij een groot advocatenkantoor. In de grote stad ging ik los: ik ging veel uit, shoppen, dingen ontdekken. Geen drugs, hoor, daar had ik geen behoefte aan. Ik werd verliefd en heb jaren een relatie gehad. Ik hield veel van hem, maar ook dit was het niet. Ik wilde geen relatie en kinderen, ik wist gewoon dat ik een andere weg te gaan had. Maar welke? Aan een roeping dacht ik niet, de overtuiging die ik had als achtjarige was helemaal op de achtergrond geraakt. Ik ging vaker naar de kerk om te praten en te bidden. Het was een katholieke kerk, in Amsterdam. Het idee van een liefdevolle God vond ik fijn, de mystiek en rituelen van de katholieke kerk trokken mij aan. Toen ik 22 was, heb ik mij laten dopen.”

Met één been in de gewone wereld

“Vlak daarna ging mijn relatie uit en vertrok ik naar Italië. Ik wilde de taal leren, maar al snel ben ik gaan werken als secretaresse bij een taleninstituut. Ik had contact met een contemplatieve kloosterorde die zich richtte op stilte en gebed. Ik kwam er vaak, had veel behoefte om met de zusters samen te zijn. Tegelijkertijd stond ik ook nog met één been in de gewone wereld en kon ik nog erg genieten van win-

kelen, dansen en uitgaan met vriendinnen. Ik heb lang erg getwijfeld: moest ik me bij die orde aansluiten? Ik kwam er maar niet uit. Dat was heel moeilijk, heel zwaar. Ik wilde bij de zusters zijn, maar me ook niet terugtrekken uit de wereld.

Bij het taleninstituut raakte ik bevriend met een Amerikaanse priester. Op een gegeven moment zei hij: ‘Volgens mij heb jij een roeping’. Hij dacht dat ik beter op mijn plek zou zijn bij een kloosterorde die wel actief was in de wereld. Ik maakte kennis met een zuster die veel met gevangenen werkte. Ze was lid van de Figlie della Carità, de orde van de Dochters der Liefde. Deze kloosterorde heeft tot doel armen, zieken en gevangenen bij te staan. Maar ze geven ook les en werken met verslaafden en in verpleeghuizen.

De priester had gelijk. Bij deze orde voelde ik me op mijn plek. Ik kwam er zó vaak, mijn eigen huis zag ik bijna niet meer. Er kwam een rust over mij heen. Ja, dit is het, dacht ik. Ik hoefde niet meer te zoeken. Gek genoeg werd ik juist toen bang. Want als ik hiervoor zou kiezen, dan kon ik al die andere dingen niet meer doen. Mooie kleren kopen, avonden gaan dansen, ik was zó werelds en altijd gewend mijn eigen gang te gaan. En toch voelde ik diep vanbinnen dat dit mijn roeping was.”

“Mooie kleren kopen, avonden gaan dansen: dat kon dan allemaal niet meer”

Mooiste dag van mijn leven

“Die eerste jaren in het klooster waren heerlijk, maar niet makkelijk. Je legt de geloften van kuisheid, armoede en dienstbaarheid af. Ik kwam mijzelf heel erg tegen, mijn zwakheden, mijn grenzen. Je moet jezelf veel ontfeggen om dit leven te leiden. Fysieke affectie, bijvoorbeeld. Daar moet je aan wennen en mee leren omgaan. Ik dacht nog vaak: ik kan het niet. Het klinkt misschien raar, maar ik kreeg er zo veel voor terug. De band met God, de vriendschap met de zusters, de mogelijkheid om mensen te kunnen helpen. De dag dat ik ingewijd werd, nu twee jaar geleden, was de mooiste dag van mijn leven. Je kunt het vergelijken met een

huwelijk. Je legt je geloften af tegenover God. Je weet dat je leven dan echt anders is, ook al bereid je je er al jaren op voor.”

Middeleeuws klooster

“Eén keer per jaar ga ik naar Nederland, de rest van de tijd woon ik in een middeleeuws klooster in het centrum van Siena. In Italië zijn veel meer nonnen dan hier. Daar valt het niet zo op als ik in mijn habijt over straat ga. In het klooster leef ik volgens een strakke, dagelijkse structuur. 's Ochtends om zes uur opstaan, naar de kerk voor het ochtendgebed en de eucharistieviering. Dan ontbijten en aan het werk. Ik ben ziekenverzorger, al zit ik wel aan een verpleegopleiding te denken. Tussen een en twee uur lunchen we samen, we eten dan een echt Italiaanse maaltijd met pasta's en salade. Tot halfvier zijn we vrij, dan kun je een dutje doen of wat lezen. Daarna gaan we weer terug naar ons werk. Om zeven uur is het avondgebed, avondeten en tot halftien recreatie. Je mag zelf weten wat je doet. De meesten lezen wat, praten met elkaar, kijken tv of mailen met familie en vrienden buiten het klooster. Als je wilt, zou je best kunnen gaan sporten of dansles nemen, maar niemand doet dat. Na de recreatie gaan alle nonnen naar hun eigen kamer.

In het begin hadden mijn ouders er moeite mee dat ik het klooster in was gegaan, al waren ze niet echt verbaasd. Ik zat laatst met mijn moeder in Rotterdam in de bioscoop. Ze zat tussen mij, een non in habijt, en een travestiet met een baard in. Toen moest ze wel even grinniken. Als ik maar gelukkig ben, dat is voor hen het belangrijkste. En dat ben ik.” □

Het aantal kloosterlingen neemt in Nederland snel af. Daarom zetten veel kloosters hun deuren open voor 'gewone' mensen, om te studeren, te mediteren, of de rust te ervaren.